

— Да хранншъ душа — да! Но да я пресичашъ и да подядашъ другитѣ, както правишъ ти, е грѣхотно.

— Менъ ми даватъ онѣзи, които иматъ много.

— А какъ сж добили тѣ това много?

— Не ми е потрѣбвало да знамъ. Азъ знамъ едно: кой превари, той натовари.

— Това е кражба!

Щурецътъ се изсмѣлъ: ти не си отъ тоя свѣтъ, старче! Днесъ е тѣй: който се скопоса, бива похваленъ. А който говори като тебе, е смѣшенъ!

Не изрекълъ щурецътъ хулна дума, изъ невиделица се измѣква костенурка, посѣга съ преденъ кракъ и натисва дългия кракъ на хлевоуста.

Костенурката чакала заповѣдь отъ стареца да отмъсти.

— Моля ти се, старче, спаси ме отъ тая кикерица.

— Нали казвашъ, че хвалятъ оногова, който натовари.

Сега костенурката заслужава хвалба.

— Азъ щурци не ямъ, свети Петре, но като чухъ колко те огорчи тоя безгрижникъ, не се стѣрпѣхъ.

Щурецътъ опуля очи: свети Петъръ ли? ... Ами ти си билъ свети Петъръ! — заеква — волнодумецътъ.

— Мързеливитѣ и прахосницитѣ не познаватъ светиитѣ. Не ми е чудно, че най-голѣмиятъ прахосникъ не ме познава, — отговаря свети Петъръ и погледва съжалително щуреца.

— Прости ми, свети Петре, — моли се щурецътъ. Азъ съмъ чувалъ за тебе. Ти пазишъ вратитѣ на рая.